

СОВЕТИ

ЗА ПОДОБРА
САБОТНА ШКОЛА

ЧЕТВРТО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2017

1. ТАЈНАТА НА ПОБЕДАТА

Во целошто Светио ѝисмо Исус зборува за борба и ѝобедување. „Не знаеише ли дека во ѝркалишииѝеиѝо ѝрчааиѝ сииѝе ѝркачи, но само еден добива наѝрада! Трчајиѝе ѝака и вие, за да ја добиетеиѝе!“ (1. Коринќаниѝе 9,24).

Во оваа животна трка и битка, Бог на сите нас ни дал право и можност да победиме. Само сатаната треба да изгуби, затоа што непомирливо му се спротивставил на Бога. За да победиш, потребно е најнапред да го познаваш непријателот: имај на ум дека тој е голем — но не толку голем како твојот Бог. Библијата вели: „Зашто е поголем Оној, Кој е во вас, отколку оној, кој е во светот“ (1. Јованово 4,4).

Непријателот е попречуван со многу ограничувања. Не е семеен, туку има ограничена моќ. Тој може да дејствува само на територијата на која што го пушташ. Токму затоа апостолот ни кажува: „И не давајте му место на ѓаволот!“ (Ефесјаните 4,27). Со други зборови, не му оставај простор на ѓаволот да дејствува во твојот живот. Тоа мора добро да го разбереш: твое право е да не му дозволиш на сатаната да дејствува во твојот живот! Ако Исус Христос владее, управува и живее во твојот живот, „поголем е оној што е во тебе отколку оној кој е во светот“.

Еве неколку факти кои сатаната не би сакал да ги дознаеш:

Прво: Ѓаволот не може да ја пробие, да го совлада бедемот на Исусовата крв.

Молитвата ја применува Исусовата крв на нашиот живот. Таа крв го има за нас истото дејство што го имала крвта на жртвеното јагне за Израелците онаа ноќ кога требале да излезат од Египет, за време на првата Пасха.

Крвта на јагнето на доворотниците го задржувала непријателот — смртта — на растојание од домовите на верните. Крвта на Божјето Јагне денес го има истото дејство врз сатаната како и тогаш.

Второ: Ѓаволот не може да го пробие „Божјето оружје“.

„Најпосле, јакнете во Господа и во силата на Неговата моќ! Облечете се во сето Божјо оружје, за да можете да им се спротивставите на измамите на ѓаволот“ (Ефесјаните 6,10.11). Не го оставај својот дом без оклоп. Не излегувај надвор во светот — без оклоп. Не го вклучувај телевизорот без оклоп. Не разговарај без оклоп. Без оклоп твоите постапки, зборови и дела ќе бидат зли. Твоите мисли, твоите зборови и дела мора да бидат во власта на Исуса Христа. Тој има суверена власт, но под услов да му се молиш. Силата на молитвата го става на нас Божјето оружје, Божјата воена опрема.

Трето: Ѓаволот не може да ги чита твоите мисли. Бог не е само сеприсутен, туку и семоќен.

Меѓутоа, Тој е воедно и сезнаен Бог. Ѓаволот е ограничен на она што го знае. Тој знае што кажуваш, но не знае што ти е на ум. Затоа, немој да престанеш да го славиш Бога со своите усни, па твојата хвала и прославување на Бога ќе бидат како окови за сатаната. Во Посланието до Евреите 13,15, пишува: „И така, преку Него да Му принесуваме постојано на Бога пофална жртва, односно: плод на усните, кои го исповедуваат Неговото име.“ Кога христијаните му искажуваат хвала и слава на Бога, непријателот бега. Благодарите му на Бога најнапред во молитва и слави го заедно со своите браќа и сестри во Божјиот дом.

2. ИСТРАЈНА МОЛИТВА

Исус учел дека Бог ја услишува упорната молитва — молитвата која е истрајна сè додека не добие одговор. Целата поента на приказната за пријателот кој дошол на полноќ барајќи леб, е истакнување на истрајноста, на упорноста (Лука 11,5-10). Господ со тоа не сакал да потенцира дека Бог е пријател кој не е склон да помогне, кој се двоуми да ни го даде лебот што ни е потребен. Зар Тој не ги учел своите ученици да се молат на Бога за својот секојдневен леб (Матеј 6,11)? Бог е поподготвен да нè благослови нас отколку што сме ние подготвени да бидеме благословени. Истата тема за истрајноста доминира во приказната за неправедниот судија (Лука 18,1-8).

Молитвата која победува е молитва која „продира“ — молитва која го одразува Јакововиот став, молитва која нема да го пушти Бога додека Тој не одговори на неа. Основното значење на зборот што Исус го употребил за истрајност во молитвата (или „безобразно барање“ во преводот на Вук Караџиќ) е: „бесрамно“. Со други зборови, тој збор претставува упорна решеност и истрајност во молитвата, став на човек кој нема да се засрами поради никакво привидно Божје одбивање или одложување да го исполни доброто за кое се моли. Колку е само среќен Бог поради таа света храброст, која се моли сè додека не дојде одговорот! (Матеј 15,21-28)

Колку пати сме се молеле, а потоа сме си кажале во себе: „Каква е целта на моето молење? Нема никаков знак на промена во мојот заблуден живот — нема видливо избавување од мојот неуспех или тешкотија.“ Сепак, мораме да продолжиме да се молиме и да се бориме како што се борел некогаш Јаков, да бараме со духовен копнеж како Давид, да бидеме истрајни додека не дојде одговорот, како што бил Илија, упорно да бараме како слепиот Вартимеј и жената Сирофеничанка и, најмногу — како и самиот

наш мил Господ — упорно да ги упатуваме своите молби кон престолот, со голем плач и солзи.

Вистинската сила на молитвата можеме да ја докажеме само кога станува збор за вистинска молитва — понизна, со вера, со исчекување и истрајност. Со причина би можеле да бараме: „Господе, научи нè да се молиме!“ Сепак, не треба да се молиме како успехот во небесните дворови да зависи од нашата решеност да му ја наметнеме на Бога нашата волја и личен избор. Услишувањето на молитвата, како и сè друго, доаѓа од Бога, а доаѓа поради истрајноста која што Исус ја препорачал. Затоа, од нашите усни нека се слуша – нека биде твојата волја, Господе. А Бог ќе ни го даде најдоброто!

Сабота, 21 октомври 2017

3. ВО ГОСПОДОВО ИМЕ

Во периодот на Стариот завет, мажите и жените се молеле на Бога во Негово име или во рамките на заветот меѓу Бога и Аврама. За време на Исусовата служба луѓето се стремеле да му пристапуваат на Спасителот директно и од Него да побараат да им помогне во нивните потреби. За време на Последната вечера дошло до крупно поместување на тежиштето на молитвата. Исус рекол: „Во оној ден нема да Ме прашате за ништо. Вистина, вистина ви велам: што и да молите од Мојот Татко, во Мое име, ќе ви даде. Досега ништо не баравте во Мое име; барајте и ќе добиете, за да биде вашата радост полна. Ова ви го зборував во слики; доаѓа час кога нема да ви зборувам веќе во слики, туку ќе ви зборувам отворено за Таткото. Во тој ден ќе барате во Мое име; и не ви велам дека Јас ќе Го молам Мојот Татко за вас; зашто Самиот Татко ве љуби, зашто вие Ме љубевте Мене и верувавте дека Јас сум излегол од Бога“ (Јован 16,23-27).

Според пропишаниот начин на молитва, треба да се молиме на Отецот во Духот, преку Синот. Тоа не е никаков ритуал. Молитвата искажана во Исусово име додава на нашите молитви нова димензија, нова сила за која не знаеле ни јунаците на молитва во Стариот завет. По својата смрт, воскресение од мртвите и вознесението на небото, Исус седел од десната страна на Бога. Со својата победничка жртва, Господ добил име што е над секое друго име — име „натопено“ со духовна сила и право на престолот (Филипјаните 2, 9-11). Кога ќе му пристапиме на Отецот во Исусово име, тоа Име на нашите молитви им дава посебни овластувања. Молитвата во името на Господа Исуса Христа значи повикување на заслугите, на силата, на довршеното и продолжено дело и власта, зашто Христовото име го опфаќа сето тоа.

Меѓутоа, што точно значи да се молиме во тоа превозвишено име? То не е често повторување на Неговото име како во некое баење, како ставање етикета на некој пакет. „Во Негово име“, изговорено на крајот на молитвата, не е нешто што несветата желба или себичната молитва ќе ја претвори во нешто достоино. Тој израз не е никаква евтина, магична формула пред вратата на небото за оние кои ја користат.

Кога велиме „поради Христа“ или „во Негово име“, тоа укажува на клучот – молитви упатени од вистински побуди. Тоа се изрази кои значат дека Христос е Господар на нашиот молитвен живот, на нашите потреби и на сè она за што се молиме (1. Коринќаните 12,3). Тие покажуваат дека нашите молитви мора да имаат одобрување и благослов, пред Тој да ги изнесе пред Отецот. Употребата на Неговото име подразбира да се молиме онака како што би се молел Тој на наше место.

„Во Христово име“ значи „според Христовата природа“ — односно, во согласност со неговиот карактер, со она што Тој самиот е и она што го остварил.

4. ДА СЕ ОБЛЕЧЕМЕ ВО БОЖЈАТА ВОЕНА ОПРЕМА

Светиот Дух ни упатува совет во Ефесјаните 6,11-18, во поглед на оклопот кој секој христијанин треба да го стави на себе. Таа восхитувачка воена опрема не е човечка, туку тоа е „Божје оружје“, воена опрема што ни ја дава лично Бог. За Бога толку е драгоцено неговите војници да имаат духовна сигурност и да бидат обучени за битка, што на секој од нив им дава комплетен оклоп и им заповеда да го „облечат“. Мудрите војници на молитвата го ставаат врз себе тој оклоп секое утро - за да се заштитат во текот на тој ден. Кога го проучуваме текстот, гледаме дека таа воена опрема овде се наведува поединечно, дел по дел — воена опрема која им била позната на новозаветните христијани. Тие секојдневно ја гледале на римските војници. Таа опрема Павле понатаму ја споредува со нејзините духовни пандани:

Шлем — спасението

Оклоп — правдата

Ремен (од папокот до колената) — вистината

Обувки — евангелието на мирот

Мечот на Духот — Божјата Реч

Штит — верата

Таа опрема ја носиме на два начина: **дефанзивно и офанзивно**. Неопходно е да ја имаме оваа опрема бидејќи таа нè штити од распалените „огнени“ стрели што ги насочува сатаната кон нас во своите напади. *Сейак, нашето војување йогразбира йовеќе од йасивност и дефанзива.*

Битката треба да се пренесе на теренот на непријателот и активно да му се спротивставиме (Јаков 4,7).

Оружјето на нашето војување — мечот на Духот, а тоа е Божјото слово, го носиме офанзивно: „Земете го и шлемот на спасението и мечот на Духот - кој е Божјото слово“. Наместо меч,

употребете го она што ви го дава Духот — зборовите кои доаѓаат од Бога (Ефесјаните 6,17). Секогаш кога се надеваме во Неговата реч или со вера ги изговараеме Неговите ветувања, ние на сатаната му задаваме удар со меч (види 12. глава: „Меч и штит“).

Кога сме соочени со војна, се облекуваме за војна. А потоа, под полна воена опрема, доаѓа наредбата да одиме во Духовна војна на бојното поле – на молитва. Токму тука се постигнуваат и победите.

Сатаната разјарено напаѓа. Сатаната ја држи власта над цели семејства, населби, градови, покраини и држави. Затоа, христијаните треба итно да се борат во молитва и да бараат од Бога да им ги врати териториите — повторно да им ги врати семејствата, црквите, градовите и народите. Христијанинот не е само повикан да се спротивстави на злото, туку и да се бори за доброто. Тоа е причина што шестиот дел на опремата — мечот — е единствениот дел предвиден за напад и единствено тој дел е потребен. Другите пет елементи на опремата се предвидени за одбрана, но ние битките не ги добиваме дефанзивно. Ние мораме да го земеме мечот и да појдеме во офанзива. Сатаната мораме да го нападне токму во неговите упоришта. Нам денеска ни е потребна посредничката молитва како никогаш досега. Заземете цврста положба со мечот во рака. Сатаната добива преголем број битки. Победата за Божјото дело може да се оствари и затоа ве повикувам да ја ставите сета воена опрема и да станете војници на молитвата.

Сабоџа, 4 ноември 2017

5. БИРАЊЕ НА ВРЕМЕ И МЕСТО ЗА МОЛИТВА

Времето и местото за молитва имаат пресудно значење. Секако, ние можеме да се молиме каде било и кога било; меѓутоа, таквите „молитви во одење“ се повик за посебна помош, заштита и водство. Времето за молитва, во својата клет, сами со Бога, со длабока преданост кон Него, се смета за вистински извор на сила за целиот ден.

Кое време и кое место ќе го избере секој од нас, зависи од нашиот начин на живот и обврските. Многу христијани сметаат дека раниите утрински часови се најдоброто време за молитва. Телото е одморено, а умот избистрен. Меѓутоа, ако си „ноќен човек“, кај тебе тоа можеби нема да „функционира“. Ако твојата енергија расте во текот на денот и врвот го достигнува навечер, тогаш твоето време на молитва е доцна навечер, пред спиење. Изборот на место е подеднакво важно:

Тоа треба да биде издвоено, каде што ќе можеш да бидеш целосно сам. Тешко може да се оствари длабока заедница со Бога ако околу тебе се присутни останатите кои се обземени со своите активности.

Местото мора да биде поштедено од елементи кои ќе го одземат вниманието: Тоа често пати е тешко, но неопходно. Другите мора да знаат дека тебе никој не смее да те вознемирува. Другите нека одговараат на телефонските повици — или нека ги игнорираат. Води сметка за касетофонот, радиото или ТВ-приемникот. Не дозволувај ти да се „вмешаат“. Освен недостиг на концентрација, неучтиво е кон Бога, ако периодот на договорениот состанок со Него редовно се прекинува со нешто.

Тоа мора да биде опфатено со распоред и редовно: Нашиот непријател има начини нашето време за молитва да го прекинува со неодложни ситуации и со други барања на животот. Ако не направиме прецизен план во кој ќе биде запишано точното време за молитва и ако самите не се „скротиме“ себеси и секој ден не се состануваме со Бога токму во тоа време, тогаш мошне лесно ќе го занемариме најважното време, времето за молитва, и лесно ќе се најдеме во ситуација да бидеме без воена опрема, без сила и без водство. Во секој случај, важно е да имаш на ум и тоа дека: ако се случи нешто неодложно што би ти одзело дел од времето за молитва, немој поради тоа да се препушташ на чувството на срам и вина. Тоа е една од омилените стапици на сатаната: тој предизвикува вонредна ситуација, а потоа ти „натоварува“ чувство на вина и осуда откако ќе го пропуштиш своето време за молитва. Решението е во тоа што, едноставно, ќе „договориш“ друг термин со

Бога во текот на тој ден, или рано наутро следниот ден, кога ќе можеш да стапиш во заедница со Бога во молитва и ќе ја обновиш својата духовна сила.

Сабота, 11 ноември 2017

6. ИСУС – НАШИОТ ПРИМЕР ВО МОЛИТВА

Тој во разговорот со својот Отец наоѓал утеха и радост. Значи, ако Спасителот на луѓето, Божјиот Син, чувствувал потреба од молитва, колку повеќе слабите и грешни смртници би морале да бидат свесни за неопходноста од сесрдна, постојана молитва! — *СЦ 63.64.*

Иако никогаш не напишал наставен план или програма на темата молитва, ниту одржал семинар за молитвата, Исус своите ученици сепак ги учел на динамиката на молитвата. Ги учел со својот пример. Од ден во ден, од седмица во седмица, учениците го посматрале како служи и се моли. Го гледале исцрпен по напорниот ден поминат во поучување и лечење на луѓето — го виделе како издвојува само неколку часа за сон, а потоа остатокот од ноќта го минува во молитва. Повремено го посматрале како по цела ноќ се моли на Бога без да заспие, за потоа сепак да излезе одморен и наполнет со енергија за следниот ден, кој ќе биде обележен со чуда и несобична служба. Гледале во колкава мера молитвата била дел од Неговиот живот и со радост чекале во своето лично искуство да ја доживеат молитвата на ист начин како нивниот Учител.

Тие луѓе биле толку импресионирани од молитвениот живот на својот Учител што го молеле: „Господе, научи нè да се молиме.“ Одговарајќи на таа молба, Тој им ја дал како пример молитвата „Оче наш“. Но тоа не бил потполн одговор, туку силен почеток. Сè на сè, Исус поминал многу малку време во поучување на своите ученици на молитва. Знаел, како што и ние мораме да сфатиме, дека тајната

на молитвата е во тоа да се „молиме“ — многу и често. Учениците постепено почнувале да ја сфаќаат Неговата наука и ја научиле лекцијата: „А им кажа парабола како треба секогаш да се молат и да не се обесхрабруваат“ (Лука 18,1).

Од Исусовиот живот и учење се издвојува еден факт. Молитвата се сфаќа; таа не е нешто што се учи на училиште. Така Тој, со својот пример, учениците ги научил како да се молат. Ако ги погледнеме евангелијата, во нив освен молитвата ќе го најдеме „Оченаш“, ќе најдеме само две комплетни Исусови молитви — една кратка и една долга. Кратката молитва Исус ја упатил во градината каде што бил погребан Лазар, непоредно пред да го подигне од мртвите (Јован 11,41.42). Долгата молитва ја наоѓаме во 17. глава на Јовановото евангелие: „Татко, часот дојде! Прослави Го Својот Син, за да Те прослави Синот Тебе“ (Јован 17,1). Вака почнува единствената полна Исусова молитва запишана во Новиот завет — најзначајната посредничка молитва во целото Свето писмо!

Што можеме да научиме од Исуса за молитвата?

Исус радо и со длабока сесрдност му се молел на Бога. Ја сфаќал важноста на молитвата како заедница со својот небесен Отец. За да им обезбеди спасение на луѓето, Исус морал да живее во непрекинатата заедница со својот Отец. И на нашето искуство на спасение му е потребно тоа. Покрај веќе утврденото време за молитва, Христос барал прилика за тајна молитва, кога за тоа би искрснала посеба потреба. Исто како што Неговата борба со сатаната била непрекинатата, така и неговата потреба за молитва била непрекинатата. Тој во секој момент бил подготвен за нападите на непријателот. Исус постојано бил во Духот на молитва. Колку повеќе нам ни е потребно непрекинато да бидеме во Духот на молитва! Во Исусовиот — и во нашиот случај — Духот на молитва е Дух на победата. Да го следиме Исусовиот пример!

7. ВОЗВЕЛИЧУВАЊЕ И ПРОСЛАВУВАЊЕ НА БОГА

Величањето и прославувањето на Бога означуваат највозвишен облик на земска молитва. Со величањето, ние му ја припишуваме на Бога — на единствениот жив и вистински Бог — сета чест и слава. Величањето е израз на нашата доверба во Бога. Величањето нè поставува во став на „благодарност“. Величањето излегува од нашето радосно срце — срце полно со благодарност и восхит. Господ за нас направил толку многу што мораме и сакаме да го славиме.

„И така, преку Него да Му принесуваме постојано на Бога пофална жртва, односно: плод на усните, кои го исповедуваат Неговото име“ (Евреите 13,15).

Благодаренјето, величањето, се нарекува жртва бидејќи е мошне свето. За некој да принесе жртва на благодарност на Бога, неопходно е длабоко и огнено да му се восхитува на Бога. Да му се восхитуваме на Отецот — да размислуваме за Неговата љубов, да го запознаеме Неговото совршенство. Целосно да му се восхитуваме на возљубениот Божји Син. Да му се восхитуваме на трпението и милоста на Светиот Дух.

„Радувајте се секогаш во Господа! Пак велам: радувајте се!“ (Филипјаните 4,4).

Напливот на нашата радост нека се издигнува кон небото како потоци на восхит и потоа нека се вратат на Земјата како добродетелен дожд. Тој дожд нека го наполни резервоарот на нашиот секојдневен живот и нека се прелее во животот на другите луѓе. Нека се прелеваат како фонтани од блескава радост — а потоа нека продолжат понатаму да се излеваат.

Да го прославуваме Бога постојано, зашто таквото прославување ќе помогне во сите други работи. Личноста која е полна со славење на Бога, таа е подготвена и за сите други свети постапки. Величањето на Бога става крилја на стапалата на патникот, така што тој не само што трча, ами и лета. Величањето на Бога нè штити од многу

зла. Кога срцето е исполнето со славење на Бога, во него нема место за изнаоѓање на нечии грешки, изнесување во горделивост или натрупување гнев против другите луѓе. Не можеме ни да се плашиме, ако истраеме во славањето на Бога.

Срцето исполнето со величање на Бога се изразува красноречиво пред Бога. Слави го Бога ако сакаш да му бидеш близу, зашто Бог е „опкружен со пофалби од Израел“ (Псалм 22,3).

Да имаме на ум дека молитвата со која се изразува длабоко славење и благодарене на Бога, ќе нè подготви за небото и ќе ни даде сила за борба повеќе од кој било друг вид на молитва. Сатаната не може да опстане пред војникот кој се моли, кој му изразува хвала на Бога и го велича својот Спасител.

Сабоџа, 25 ноември 2017

8. ПОСРЕДНИЧКА МОЛИТВА

Потребно е да посредуваме во молитва за сите луѓе — вклучувајќи ги и нашите непријатели — а секако и за оние на кои им е потребно исцелување. Да посредуваме значи да се заземеме или да се заложиме за некого кој има проблеми или е во неволја, да му се упатува молитва на Бога. Мојсеј бил силен посредник за грешните Израелци и барал од Бога да не го уништи својот народ, кој тој го водел низ пустината (2. Мојсеева 32,11-18). Се разбира, Господ Исус Христос е најголемиот посредник на сите времиња: „Затоа Тој и може за вечно да ги спаси оние што преку Него доаѓаат кон Бога, бидејќи е секогаш жив за да се моли за нив“ (Евреите 7,25). Исус се молел за нас (Јован, 17. глава), а тоа го прави и денес, пред Божјиот престол. Бидејќи тој постојано посредува за нас, Тој е пресрекен кога и ние посредуваме за другите луѓе кои се наоѓаат во тешкотии и потреби. Често, кога се молиме само за себе, нашите молитви стануваат себични, што нема да се случи ако во нашето срцето им посакуваме добро на своите ближни, добро на сите луѓе.

За кои категории на луѓе треба да се молиме?

- За нашите непријатели (Лука 6,28)
- За нашите пријатели (Јаков 5,16)
- За нашето семејство и за сите други семејства (2. Самоилова 7,17)
- За нас самите (Псалм 50,1)
- За нашите ближни (1. Тимотеј 2,1)
- За нашите соработници во Христа (2. Солуњаните 3,1)
- За нашите браќа и сестри во црквата (Ефесјаните 6,18)

Кога ги „изнесуваме“ случаите на своите ближни пред Бога, кога ги изложуваме на дејството на Божјата љубов, кога се молиме...

за нивно ослободување од духовната заспаност,
за закрепнување на нивното внатрешно здравје,
за сила да отфрлат некоја погубна навика,
за обновување на животворен однос со луѓето што ги окружуваат,
за сила да му се спротивстават на секое искушение,
за храброст да продолжат да се борат против лутото противење...

...дури тогаш чувствувам што значи да се земе учество во Божјото дело и грижа. Дури тогаш се уриваат ѕидовите кои нè раздвојуваат од нашите ближни и ние тогаш согледуваме дека сите сме исткаени во ткивото на едно големо и меѓусебно блиско семејство. Нема поголема блискост со другите луѓе од онаа што ја гледаме кога „ги внесуваме“ пред Бога во молитва.

Посредувањето навистина внесува промени. Тоа е наша потпишана порачка упатена до Бога да интервенира во животот на другите луѓе — да ги штити од непријателите и да ги лекува раните што им ги нанел непријателот. Тоа внесува промена во животот на личноста која се моли и ги ослободува енергиите на небото кои потоа ја окружуваат душата за која што личноста се моли. Христијаните мора да станат вешти во војувањето против непријателот и ангажирањето околу исцелувањето на другите луѓе со методата на посредничка молитва.

9. ПОКАЈАНИЕТО И ПРОШТАВАЊЕТО

Покајничката молитва, молитвата во која бараме проштавање, претставува посебен вид на молитва. Бидејќи свесноста за гревот во нас станува сè поприсутна — додека Светиот Дух укажува на заблудите во нашиот живот и во постапките — истовремено кај нас се зголемува и жалоста што со својот грев му нанесуваме болка на Бога, и длабока желба за промена. Расте копнежот за проштавање и ние му пристапуваме на Бога барајќи промена, проштавање и очистување.

Проштавањето оди во две насоки: првата е проштавањето што го примаме од Бога за нашите сторени гревови и втората е кога им проштаваме на луѓето што ни згрешиле: „Верувајте дека ќе го добиете - и ќе ви биде. И кога стоите на молитва, простувајте, ако имате нешто против некого, па и вашиот небесен Отец да ви ги прости вашите гревови“ (Марко 11,25). Со овие зборови Исус нè потсетува на принципот кој и самиот често го изговарал: божественото проштавање е во директна врска со тоа дали им проштаваме на другите луѓе.

Една од најпознатите молитви за проштавањето е Давидовата молба да биде простена неговата страсна желба, прељубодејството и убиството:

„Помилуј ме, Боже, поради големата Твоја милост, и заради големата Твоја добрина избриши ги беззаконијата мои. Измиј ме темелно од моето беззаконие и очисти ме од мојот грев, зашто престапите мои ги знам и мојот грев е секогаш пред мене. Против Тебе, само против Тебе згрешив и пред Тебе зло извршив, така што Ти си праведен кога ќе пресудуваш и беспрекорен кога ќе судиш“ (Псалм 51,1-4).

Гревот што го направил Давид создал длабок јаз меѓу него и Бога. Кога конечно согледал колку голема болка му нанел на Бога, му ја упатил на Бога таа покајничка молитва. Давид не ја признава

само својата грешна состојба, туку и својот конкретен грев. Тој не само што се жали на тие зли склоности на изопачената човечка природа туку укажува и на конкретна грешна постапка. Нашите молитви, во кои бараме проштавање, не смеат да го содржат само признавањето „јас сум грешник“, туку и зборовите „згрешив“ — не само „Јас сум грешен“, туку и „Јо сторив тој грев“.

Молитвата упатена со цел да ни биде простено, мора да биде целосно отворена и искрена. За гревот не може да се наведат ниту понудат никакви изговори, никакви оправдувања. Таквата молитва содржи: осведочување за вината, жалост поради сторениот грев, признавање и внатрешна намера да се направи промена.

Одговорот што ни го дава нашиот небесен Отец на вистинската молитва за проштавање е чист, непосреден и потполн. Тој проштава од срце и, како што проштава, така и заборава. Божјото проштавање упатено до нас е правило и мера за нашето проштавање на другите луѓе. Нам ќе ни биде особено тешко да им проштаваме на другите, ако вистински не сме го доживеале Божјето милостиво проштавање на нашите гревоци.

„Бидете еден спрема друг добри и милосрдни, проштавајќи си еден на друг, како што и Бог ви прости во Христос“ (Ефесјаните 4,32).

Саботиа, 9 декември 2017

10. БОЖЈИОТ СВЕТ КОНЦЕПТ НА МОЛИТВА

За молитвата да биде делотворна, ние мораме да ја упатуваме според божествениот концепт. Многу молитви остануваат неуслишени бидејќи не ги исполнуваат условите кои му овозможуваат на Бога да ги услиши. Според тоа, да се обидеме да го анализираме она што Христос нè учел во врска со законите на молитвата: „Посакајте и ќе ви се даде; барајте и ќе најдете; чукајте и ќе ви се отвори“

(Матеј 7,7). Овде имаме нагорна слика и на неа наоѓаме:

Едноставни зборови на молење (барајте).

Смирен став при барањето.

Силно, непрекинато чукање.

Ние своите молитви секогаш треба да ги подложиме на Неговата волја. Но, ако сме во молитва поттикнати да се молиме за навистина конкретни работи, кои се според Неговата волја, изразени во Неговата Реч, и втиснати во нашите мисли под дејство на Духот, ние можеме да бидеме уверени дека Тој точно ќе ги услиши нашите молитви во согласност со она за што сме се молеле.

Библијата вели дека Бог е далеку поподготвен нам да ни даде добри дарови, отколку кога ние им даваме на своите деца. Колку се поконкретни барањата на нашите деца, толку поконкретни ќе бидат даровите што ги добиваат.

Кога од Бога бараш нешто, биди подготвен Тој да ти даде одговор. Кога се молиш, отвори го своето срце и својот ум и одложи ги сите други работи. Изнеси ги своите потреби на Бога, сè она што ти е во срцето и очекувај одговор. Биди секогаш подготвен за неговиот одговор. Бог ни одговара на три начини:

Да

Не

Чекај

Мораме да бидеме подготвени за одговорот што Бог ни го дава, зашто знаеме дека тој секогаш се темели на она што е најдобро за нас. Можеби во почетокот и нема да мислиме дека таквиот одговор е најдобар, но на крајот секогаш се покажува дека Божјата волја била најдобра за нас.

Сети се, исто така, кога Бог ќе ти упати негативен одговор, дека тогаш обично има подготвен друг, уште подобар одговор.

Бог понекогаш вели, „Чекај!“ Чекањето спаѓа во она што нам денеска ни е најтешко да го прифатиме. Премногу сме нетрпеливи и живееме во ерата на брзи решенија. Сакаме сè да се оствари веднаш. Нам, кои живееме во оваа стресна „инстант – генерација“, која

сè сака да се случи веднаш, чекањето станува многу тешко. Одложувањето може да биде прашање на денови, недели, месеци или години. Тоа време - одложувањето - мораме да го прифатиме како Божји одговор.

Кога Бог ќе каже „Чекај!“, можеби смета дека ти не си подготвен за самиот одговор. Можеби мисли дека тоа не одговара на животните околности на другите луѓе. Или можеби тој Негов одговор значи дека од други, нам непознати причини, не е негова волја тоа да го оствари сега — дека уште не настапил тој час во Неговиот непогрешлив план. Без оглед за што ќе се определи, Неговата мудрост ја води секоја наша ситуација и состојба во која се наоѓаме.

Сабота, 16 декември 2017

11. БИБЛИЈАТА – ПРИРАЧНИК ЗА МОЛИТВА

Низ целата историја, и војсководачите и нивните војници учеле и војувале врз основа на воени прирачници. Прирачниците го опишуваат начинот на употреба на оружјето, се занимаваат со стратегии и тактички замисли на водење војни и даваат подробности на основните постапки според кои треба да се придржува една успешна војска. Божјата Реч е „воен прирачник“ за Божјите деца. Во неа наоѓаме како се развива вештината на ракување со оружје и како се постигнува потполна победа во секоја битка.

Таа нè упатува да го правиме следново: „со секаква просба и молитва, молете се во Духот во секое време, и заради тоа бдејте со сето постојанство и со молба за сите свети“ (Ефесјаните 6,18).

Што можеме да научиме од нашиот „воен прирачник“, кога станува збор за молитвата?

Библијата е книга на молитвата. Во својата книга „Сите молитви во Библијата“ („All the Prayers in the Bible“, авторот Херберт Локир нашол 351 молитва, со многу други текстови во кои се изнесуваат

принципите на молитва. Тоа се молитви кои се движат од кратки барања за помош упатени до Бога до молитви кои покриваат повеќе библиски глави. Утврдил дека само книгите 3. Мојсеева и Книгата за Естира не содржат молитви. Сепак, секоја жртва опишана во 3. Мојсеева претставува една практично изведена молитва за проштанање, молитва на благодарност или славење на Бога. Иако во Книгата за Естира не е пронајдена ниту една молитва, Мардохеј и Естира илустрирале силни принципи на молитва.

Ако Бог сметал дека е толку важно неговиот Свет Дух да влијае на библиските писатели да ги запишат тие молитви и принципи на молитви, тогаш Божјата Реч е најважниот прирачник за молитва што некогаш бил напишан. Освен тоа, ние во Библијата наоѓаме неброени извештаи за силните дела што Бог ги направил за својот народ, кои имаат удел во изградувањето на нашата вера. На ова мораме да додадеме преку три илјади ветувања кои покажуваат каква е Божјата волја кога одговара на молитвата. Божјето дете не може да извојува победа ако не ја познава Божјата Реч и ако не ја практикува.

Молитвата за верниците не е опција, туку неопходност. Молитвата за верникот е важна како што е важно и дишењето за телото. Ако сакаме да го достигнеме нависоко ниво во нашиот молитвен живот, мораме добро да го познаваме начинот на кој се молеле јунаците на библиските молитви. Во нивните молитви ќе го најдеме скриеното богатство на начелата на молитвата кои ќе вдахнат сила во нашиот молитвен живот и ќе направат тој да донесе стократен род. Освен тоа, мораме да ги проучуваме начелата на библиската молитва сè додека нашиот живот не се натопа со нив и додека тие нè направат промена во нас и не станат дел од нашиот карактер. Затоа, да ја проучуваме Божјата Реч!

12. ГОСПОДОВАТА ВОЈСКА

Исус е „водач на војската Господова“. Во своето искушение во пустината Тој ни покажал како се користи „духовниот меч“ за да му се нанесе пораз на непријателот. Кога Исус бил крстен во реката Јордан, Светиот Дух го одвел во пустината за да го подготви за Неговата служба. Битката во пустината почнала дури кога Исус дошол во состојба на слабост по четириесетте дена пост. Сатаната и денес чека да ги нападне верниците во периоди кога се исцрпени и слаби. Искушувачот на Исуса му пристапил додека бил гладен, предизвикувајќи го својата врска со Бога да ја докаже со претворање на камењата во лебови.

Христовото познавање на Божјата реч и посветеност на таа Реч дури и во Неговата крајна слабост биле толку силни што Неговите духовни рефлекси преовладале и во истиот миг Тој со својот напад го одбил и го ранил непријателот цитирајќи го Писмото: „Пишано е!“ Сатаната повторно го искушава Исуса подигајќи го на врвот на висока кула. Во оваа пригода непријателот го цитира текстот од 91. псалм, извлекувајќи ги зборовите од контекст и предизвикувајќи го Исуса својот идентитет како Божји Син да го докаже на тој начин што ќе го принуди Бога да го заштити. Без трошка колебање, Исус одговара: „Пишано е.“ Со Речта, како оружје, Тој му возвраќа на сатаната и повторно го ранува. Најпосле, искушувачот му го нуди на Исуса целиот свет, ако за возврат падне и му се поклони. И во оваа пригода Исус му нанесува пораз на непријателот со зборовите „Пишано е!“

Така поразен, на Исусова заповед, сатаната е принуден да се повлече од боиштето.

Исус ни покажува како се користи Божјата Реч во сите ситуации. Божјата реч содржи повеќе илјади заповеди, записи на Божјите дела, правила за однесување во сите тешки ситуации и ветувања за она што Бог сака да го направи за нас. Исус целосно го поразил

сатаната во секоја пригода кога бил нападат. Зборовите што ги користел кога бил испушан и на крстот, биле цитирани во 22. псалм. Дали тоа значи дека треба да ја познаваме Библијата во истата мера во која Исус ја познавал? Да, таквото достигнување треба да биде наша цел.

Какво би било нашето мислење за ескадронот војници кои го чуле повикот за битка, ја ставиле воената опрема и излегле во борба без своето офанзивно оружје? Безумно? Неразумно? Немарно? Уште полошо, какви би биле тие војници кои би отишле во битка и таму би установиле дека мечевите толку им за'ргале и им се заглавиле во кориците што не можат дури ни да ги извлечат? Секој од нас знае што не е во ред.

Војниците секогаш го држат своето оружје чисто и светнато. Успешните војници отсекогаш знаеле дека дури и една точка на нечистотија и за'рганост на нивните мечеви би можела да го ослабне металот. Во жарот на битката мечот би можел да пукне и да ги остави без можност да се одбранат. Така е и со Божјата Реч. Како што древните војници минувале бројни часови чистејќи ги и подмачкувајќи ги мечевите за да бидат во полна функција за битка, и војниците христијани мораат да минуваат часови и часови со својата Библија. За успешна примена на мечот на Духот потребно е повеќе отколку само проучување на библиската поука за саботната школа. Потребно повеќе отколку само познавање на редоследот на доказните текстови на доктрината, без оглед колку е важно да се познава доктрината.

На Исус Навин му било речено да размислува за Божјата Реч ден и ноќ. Во тоа се состоела тајната на неговиот успех како водач на народот. Јас и ти не смееме ни да помислиме да правиме помалку од тоа.

13. БИБЛИСКО-МОЛИТВЕНИ ГРУПИ НА ВОЈНИЦИТЕ НА МОЛИТВА

Библијата на многу места зборува за силата на молитвените групи кои заеднички дејствуваат пред Господа. Мојсеј со години се молел Израелците да бидат избавени од египетското ропство. Но дури кога заедно се молеле како народ, „викотот на израелските синови стигна до Мене,... сега појди (Мојсеј) – Јас те испраќам кај фараонот, (египетскиот цар,) за да го изведеш од Египет народот Мој, синовите израелски“. Во текот на вториот период на Судиите, Израел често заборава на Бога и трпел угнетување од страна на незнабошците. Но, „потоа синовите Израелови повикаа кон Господа, и Тој подигна за синовите Израелови спасител“ (Судии 3,9).

Светиот Дух, во Новиот завет, се излеал дури кога Исусовите следбеници се собрале во Горната соба на молитва: „Тие сите еднодушно беа постојано во молитва и молење“ (Дела 1,14). Тогаш се случило и излевањето на Светиот Дух. „И откако се помолија, се затресе местото каде што беа собрани, и сите се исполнија со Дух Свети и слободно го проповедаа словото Божјо“ (Дела 4,31). А, во случајот со молитвената група во Антиохија, „тогаш тие, откако постеа и се помолија, положија раце над нив (се мисли на Павле и Варнава) и ги пуштија“ (Дела 13,3). Така започнала Павловата служба која го променила светот.

Бог не ги менува своите планови, принципи или методи на дејствување. Можат да се менуваат општствата и човечките закони, но не и Божјите патишта. Бог и денеска го упатува својот народ да се собира во посебни молитвени групи и да се бори во молитва за конкретни подрачја, случаи и потреби.

Личната молитва има клучна улога во Божјиот план, но во големата борба меѓу Бога и сатаната Божјите војници мора да се борат како војска. Божјото име Господ Саваот значи „Господ

над војските“ — над здружените војски на небото и Земјата. Мошне важно е војниците на молитва да бидат свесни дека припаѓаат на воено движење кое се наоѓа под Божја управа. Нивните здружени битки на молитва се движат на два начина: прво, кога сите војници на молитвата се молат насамо, под водство на Божјиот Дух, тие се молат усогласено, во еден Дух. Вкупниот збир на нивните поединечни молитви дејствува како војска која настапува против непријателот. Второ, кога војниците на молитва ќе се соберат во групи, се отстрануваат сите меѓусебни несогласувања и се молат како целина, нивните молитви достигнуваат сила која не може да се достигне на никаков друг начин. Прифатете го предизвикот и тргнете во битка. Ние треба да му служиме на големиот Господ Саваот. Треба да го совладаме моќниот непријател. Исус постигнал победа на Голгота и тогаш кога воскреснал. Ова за секого од нас е прилика таа победа да ја примениме на нашиот живот и животот на другите луѓе. Мораме да му нанесеме пораз на сатаната и на неговите слуги. Во прашање се животот и вечната судбина, мојата и твојата, на нашите деца, на нашите пријатели, на општествената заедница во која што живееме и на неброеното мноштво во целиот свет. Нашите молитви се потребни за законодавците, за Бог да добие полн и слободен пристап до одлуките на власта. Нашите молитви се потребни за претседателите на државите и на другите водачи во светот. Но пред сè, нашиот Господ и Спасител се моли крај Божјиот престол и од мене и од тебе бара да му се придружиме на своите молитви на Земјата во договор со Него.

Најголемиот неискористен извор на сила на Земјата е молитвата на Божјите војници на молитвата. Да се молиме подготвени, да се молиме облечени во „сето Божје оружје“, да се молиме истрајно, да се молиме сесрдно, да се молиме со длабока сериозност, „да се молиме постојано“. Нашите молитви ќе направат пресврт во времето на завршната битка и ќе го забрзаат доаѓањето на нашиот Господ и Спасител на небесните облаци. А тогаш ќе се слушне нашиот победоносен восклик; ќе разговараме со Него лице во лице и ќе влеземе во наследството кое Тој го подготвил за нас. Затоа, да се молиме на Бога постојано!

Градиво за сабојна школа

За подобра саботна школа

4/2017

Излегува тримесечно

Издава:

Одделение за саботна школа
Христијанска адвентистичка
црква во Р. Македонија

Подготвил: Мелита Томовска

Одговара: Томе Трајков

За интерна употреба